

102817

Elverums- fullmakten

HD
27/2-93

«*Presidenten:*

Presidenten har altså foreslått at Stortinget bemyndiger regjeringen til, inntil det tidspunkt kommer da regjeringen og Stortingets Presidentskap etter konferanse innkaller Stortinget til neste ordinære møte, å varetta rikets interesser og treffe avgjørelser på Stortingets og regjeringens vegne, og som må anses for påkrevet av hensyn til landets sikkerhet og fremtid.»

Ingvald Førre, Ap:

«Jeg vil spørre med hvilken hjemmel man har i Grunnloven for en sådan beslutning. Jeg går ut fra at den er der, men vil spørre hvilken paragraf det er.»

Christian Stray, Venstre:

«Det gir seg selv, for vi har en stemmelse om at regjeringen kan gi provisoriske anordninger i det tilfelle Stortinget ikke er samlet. Det er den samme fullmakt vi gir nå.»

Ingvald Førre:

«Hvis regjeringen har den fullmakt, behøver den ikke å få en ny.»

Eyvind Getz, Høyre:

«Fullmakten ligger i situasjonen, vi kan ikke begynne å granske etter paragrafer.»

Stortingspresidenten:

«Det er en helt riktig bemerkning, og Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har den tid Stortinget ikke er samlet.»

Så skjer det merkelige at Hambro plutselig begynner å snakke om helt andre ting. Og tar ifølge det stenografiske referat ikke sitt

eget forslag opp til votering. Fordi som han sa til Undersøkelleskommisjonen av 1945: «Han hadde inntrykk av at Førre ville reise en sterk protest».

Her ser en at Hambro med hensikt unnlater å votere over forslaget. Og da kan det selvfølgelig heller ikke være vedtatt.

«På spørsmål om regjeringens maktutøvelse i London kan jeg alene svare at det inntrykk som ble skapt av regjeringen etter hvert som den kom i vane med å utøve all makt uten at det fantes adgang til kritikk, strakte den den såkalte Elverumsfullmakt lenger og lenger. Det var som om dens medlemmer etter hvert bibrakte meg den tro at regjeringen hadde fått et enstemmig tillitsvotum i Elverum. Dette ble også sagt offentlig, skjønt det var meget langt fra det faktiske forhold. Regjeringen følte seg sterk i bevisstheten om at ingen offentlig kritikk kunne komme til orde og at følelsen av nasjonal solidaritet ville forebygge at noen strid ville komme til uttrykk utad. Og etter hvert syntes de (regjeringen) å betrakte enhver meningsforskjell som en art av helligbrøde.» UK. av 1945 forklaring av C. J. Hambro.

Realist